

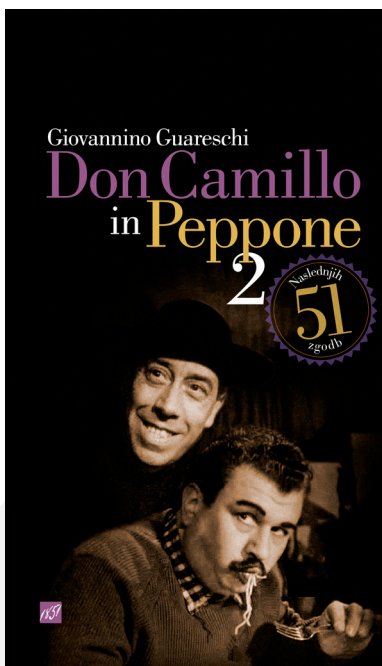

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

GIOVANNINO GUARESCHI: DON CAMILLO IN PEPPONE 2

Kako iz ideološkega sovraštva skozi smeh zraste pristno prijateljstvo ...

Če smo se pred pol stoletja pri branju Don Camilla muzali ob dogodivščinah med duhovnikom in komunistom, ko so v »samoupravni« Jugoslaviji preganjali celo politične »vice«, gre danes na eni strani za kulturnozgodovinsko skico, na drugi strani pa za hudomušno lahko branje z literarno težo.

V odličnem prevodu Vasja Bratina prihaja med slovenske bralce naslednjih 51 s humorjem nabitih satiričnih zgodb, v katerih osrednje mesto pripada glavnima »akterjema« – župniku don Camillu in partijskemu funkcionarju Pepponeju. Avtor teh duhovitosti, Giovannino Oliviero Giuseppe Guareschi, je eden najbolj znanih in tudi najbolj prevajanih italijanskih pisateljev, ki je zaslovel v svetu prav z zgodbami o don Camillu in Pepponeju (zelo ga je cenil tudi papež sv. Janez Dobri – tedaj Janez XXIII., ki ga je povabil v njegov Svet za kulturo). V humoreskah se na prijeten in lahkoten način izraža njegov brezkompromisen spopad z vsem, kar je opazil gnilega v tedanji družbi. Guareschijeva iskriva satira je več kot aktualna tudi danes, saj je pisana tako, da v vsakem času drži ogledalo družbi.

Podatki o knjigi

- Naslov: Don Camillo in Peppone 2
- Avtor: Giovannino Guareschi
- Prevedel: Vasja Bratina
- Cena: 20 evrov
- Velikost: 123 mm x 215 mm
- Vezava: Broširano
- Število strani: 372
- ISBN 978-961-278-151-4 (zv. 2)
- Izdala: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Nina Brumec
telefon 01-244-36-70
mohorjeva@siol.net

Odlomek iz knjige

Naslednji dan je bil na trgu velik shod. Don Camillo se ni mogel zadržati in je šel tudi on poslušat govornike. V vasi ni še nikoli prej videl toliko tribarvnih zastav. Niti ene rdeče rute ni bilo, niti ene rdeče značke. Na govorniškem odru je bil Peppone, za njim pa so stali vsi njegovi vodilni možje s posrebrano zvezdo in z značko s podobo Garibaldija v gumbnici. Govoril je mladenič, poslan iz mesta. Razlagal je evangelij, rekel, da je bil Jezus prvi delavec na svetu, po svoje razlagal božje zapovedi.

Njegov govor je bil tak, da ti gredo lasje pokonci, in don Camillo se je do kraja zadrževal, nato pa se je s komolci prerinil v prvo vrsto. »Zahtevam besedo!« je zavpil.

Med množico je završalo, slišati je bilo nekaj jeznih vzklikov, a nazadnje so se morali vdati. Don Camillo se je povzpел na govorniški oder in blago spregovoril.

»Moji dobri bratje,« je rekel, »besede govornika so ganile moje

krščansko srce in semkaj sem se povzpел samo zato, da bi z vami podelil vse svoje veselje. Gledam vas, bratje, in vidim med vami tiste, ki so še pred nekaj tedni razkazovali simbole, rute in zastave škrlatne barve, tiste rdeče barve, ki simbolizira upor ljudi proti Bogu. Toliko sem molil za rešitev vaših duš, in glejte, Bog me je uslišal, bratje. Glejte, luč Gospodova je razsvetlila vaše misli in nič več besed sovraštva, nič več ščuvanja k neredu in nasilju, temveč besede ljubezni in bratstva, besede miru, besede, ki jih navdihuje najčistejša krščanska božja ljubezen, vam namenjajo vaši voditelji s tega govorniškega odra, prekritega s tribarvnico domovine. Bratje, to je torej velika noč ponovnega vstajenja! Potemtakem se je zgodil čudež! Slava Bogu! Torej ne bomo več videli rdečih simbolov, rut in zastav, nič več ne bo mračne barve sovraštva in krvi! Konec je rdeče norosti! Spet je zmagala razsodnost, zmagal je zdrav razum, ki so mu še pred kratkim v tej deželi pravili reakcija! In o tem mi pričate vi, bratje, ker ste poteptali rdeče zastave nereda, raztrgali svoje rdeče rute, pregnali sovjetsko hidro. Naj bo hvaljen Gospod! Komunizem je mrtev!«

Na končni don Camillov vzklik se je množica burno odzvala. Don Camillo se je obrnil – Peppone, razkoračen in s pestmi, uprtimi v boke, je zrl vanj bolj mrko kot celoten preostali zbor. Tako je minilo nekaj sekund, nato pa je Peppone vrgel ob tla klobuk, potegnil iz žepa veliko rdečo ruto in si jo zavezal okrog vratu s takšno ihto, kakor da se hoče zadaviti. Potem je iz žepka vzel rdečo značko in si jo zataknil v gumbnico k zvezdi z Garibaldijem.

Ko se je don Camillo spet obrnil proti občinstvu, je bil trg eno samo morje rdečih rut. Čez dve minuti je prišel še Mršavi z gromozansko rdečo zastavo, veliko najmanj hektar.